

podstaty. Poněvadž dovolatel sám se v žalobě opírá o tvrzení, — o jehož správnosti ostatně podle obsahu úpadkových spisů nelze pochybovati, — že je úpadkovým věřitelem, bylo mu právem upřeno odvolacím soudem oprávnění ku jeho, odpůrcí nároky uplatňující žalobě.

Čís. 5716.

Pojišťovací smlouva.

Byl-li advokát pojištěn proti povinnému ručení osobě třetí, jest pojišťovna povinna nahraditi mu i náklady, jež jeho mandantu nebyly přisouzeny proto, že je opomenul účtovatí.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1927/25.)

Žalující advokát byl pojištěn proti povinnému ručení u žalované pojišťovny. Ve sporu, v němž žalobce zastupoval žalovaného Františka Sch-a, nebylo vyhověno dovolání žalující firmy, avšak žalované nebyly přisouzeny útraty dovolací odpovědi, ježto nebyly účtovány. Ve sporu, o nějž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení 75% dovolacích útrat. Procesní soud prvě stolice uznal podle žaloby. Důvody: Ve sporu fy F. a spol. proti Františku Sch-ovi pro 40.000 Kč zastupoval žalobce žalovanou stranu a byl k dovolání žalobkyně vynešen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 1924, jímž bylo dovolání zamítnuto i vytknuto, že určení útrat za dovolací odpověď odpadlo, protože odpůrce dovolatelky útrat neúčtoval. Z toho seznal žalobce, že bylo jeho, pokud se týče, jeho kanceláře vinou opomenuto, připojení k dovolací odpovědi seznam útrat v konceptu vyhotovený. Žalobce oznámil to dopisem ze dne 10. února 1925 žalované straně a dožadoval se náhrady škody, kterou v žalobě obmezuje o částky mimo sazbu účtované na 1031 Kč a žádá touto žalobou dle pojistky jemu příslušejících 75% toho obnosu. Žalovaná strana navrhla zamítnutí žaloby, poukazujíc k ustanovení §u 4 e) a § 1 všeobecných pojišťovacích podmínek a § 125 pojišť. podm. Pojištění, o němž jde, vztahuje se na povinné ručení žalující strany a platí pro případ, že vůči žalobci jako advokátu a správci domů na základě zákonných platných ustanovení vzneseny budou nároky na náhradu škody z toho důvodu, že jeho nedopatřením nebo zaviněním utrpěla osoba třetí újmu na svém jmění, ať byla způsobena škoda pojištěným samým, nebo osobou, za niž dle zákona ručí. V souzeném případě opomenul žalobce, pokud se týče jeho kancelář, z jejíhož opomenutí jest práv, připojení k dovolací odpovědi seznam útrat. Následkem toho Nejvyšší soud útraty dovolací odpovědi nepřisoudil straně, žalobcem zastupované, které by útraty ty byl musel jinak nahraditi její odpůrce ve sporu. Útraty dovolací odpovědi jest povinna nahraditi žalobci jeho mandantka. Tato proto tím, že jí útraty ty její odpůrci nahraditi nemusí, trpí škodu, kterou může uplatňovati vůči žalobci, jenž jí z toho jest práv (§§ 1297, 1322 obč. zák.) a také tak učinila dopisem z 11. března 1925. Jest tu tedy případ pojištění podle §u 1 všeobec. poj. podmínek. Na ustanovení §u 4 lit. e) těchže podmínek ža-

lovaná strana odvolávati se nemůže, neboť uvedeno jest tam, že pojištění se nevztahuje na vlastní poplatky a útraty pojištěncovy. Zde však jde o útraty sporu, příslušející mandantu žalobcovu, tudíž osobě třetí, nikoliv jemu. Žalovaná strana jest proto povinna nahraditi žalobci útraty dovolací odpovědi, jak výše uvedeny v poměru 75% stanoveném ve smlouvě pojišťovací. Ustanovení §u 1 odst. 3 vš. poj. podmínek žalovaná strana dovolávati se nemůže, ježto žalobce náhradu jeho mandantkou požadovanou by vzhledem k výše uvedeným okolnostem jako zákonně odůvodněnou odepřít nemohl. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Nutno zabývati se otázkou, zda jsou zde předpoklady §u 1 všeob. pojišť. podmínek. V § 1 poj. podmínek jest určeno, že společnost hradí pojištěnci škodu v rozsahu v polici naznačeném, kterouž pojištěnec má zaplatiti na základě soudního rozsudku nebo na základě uznání, společností schváleného. (§ 1 odst. 3 poj. podmínek.) V odstavci prvém § 1 všeob. podmínek mluví se o tom, že třetí osoba následkem přehlédnutí nebo opomenutí škodu na jmění svém utrpěla. V tomto případě nemůže se však mluvit o tom, že třetí osoba, František Sch., utrpěla majetkovou škodu zaviněním žalobcovým, ani nejde tu o případ, že by mohlo dojít ku rozhodnutí soudnímu, o němž se zmiňuje § 1 odst. 3 všeob. pojišť. podmínek. Ostatně nutno přihlídnouti i k dalšímu obsahu pojišťovacích podmínek a tu na váhu padá a jest pro tento spor rozhodující § 4 písm. e) cit. pojišť. podmínek. Dle tohoto ustanovení jsou z pojištění vyloučeny vlastní poplatky a útraty pojištěnce. Již v žalobě samotné uvádí žalující strana, že pojištění platí pro ten případ, že se uplatňují proti ní (žalující straně) v jeho vlastnosti, tudíž jako advokátu nároky na náhradu škody z toho důvodu, že třetí osoba zaviněním neb opomenutím majetkovou újmu utrpěla. Sama žalující strana tudíž již v žalobě jest toho názoru, že musí zde třetí osoba škodu utrpěti a přes to žádá náhradu od žalované pojišťovny, ač předpokladů pro náhradu takovou zde není. Právem vytýká odvolatel rozsudku, že nezabýval se první soud otázkou utrpění škody třetí osobou, a právě okolnost ta zavinila, že dospěl prvý soud k mylnému závěru.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud uznal s poukazem k § 1 všeobecných pojišťovacích podmínek, že v tomto případě osoba třetí, František Sch., neutrpěla dovolatelovým zaviněním majetkové škody, a dále, že odvolací soud uznal, že nejde o případ, v němž by mohlo dojít k soudnímu rozhodnutí, o němž se zmiňuje § 1 odstavec třetí těchto podmínek, jakož i v tom, že odvolací soud, vraceje se k námitce z §u 4 písm. a) těchto podmínek, znovu se domnívá, že třetí osoba v tomto případě škody neutrpěla. Dovolatelův odpůrce uznává sice dovolací vývody za správné, ale jenom theoreticky a jenom formálně, tvrdě, že ve skutečnosti bývá a podle vlastního dovolatelova doznání jest nárok procesní strany, ve sporu zvítězivší, vůči straně ve sporu podlehlé na ná-

hradu soudních útrat totožným se soukromoprávním nárokem advokáta vůči straně jím zastoupené na odměnu za práce jím ve sporu vykonané. Dovolacími vývody je podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Útraty, které by, kdyby nebylo opomenutí dovolatele a kdyby byl k dovolací odpovědi se zřením na předpis Šu 54 c. ř. s. připojen seznam útrat, byly přisouzeny straně dovolatelem zastupované, Františku Sch-ovi, nebyly dovolatelovými útratami, neboť byly by mohly býti přisouzeny jedině jeho klientu. Tím tedy, že bylo zmařeno jejich přisouzení, nevzešla škoda dovolateli, nýbrž jeho klientu, a, má-li odvolací soud na mysli, že také dovolatelovi vzešla tím škoda, poněvadž, jak bylo zjištěno, musil nahraditi svému klientu, oč ho svým opomenutím, vlastně opomenutím své kanceláře, zkrátit, přehlíží, že to je právě škoda, na kterou jest dovolatel pojištěn podle Šu 1. všeobecných podmínek pojišťovacích. Uvádí-li dovolatelův odpůrce, že podle vlastního doznání dovolatele jest nárok procesní strany, ve sporu zvítězivší, vůči straně ve sporu podlehlé na náhradu soudních útrat totožným se soukromoprávním nárokem advokáta vůči straně jím zastoupené na odměnu za práce jím ve sporu vykonané, ocitá se jednak v rozporu se spisy nižších stolic, neboť něco takového nebylo v rozepři dovolatelem doznáno, jednak je to zcela pochybeným názorem právním, zejména se zřením na předpis Šu 879, čís. 2 obč. zák., jenž by sice nebránil advokátu, aby si klientem nedal postoupiti jemu ve sporu přisouzené útraty na úhradu svých vlastních, jemu vůči klientu příslušejících útrat, ale takové nabytí by předpokládalo postup, ve kterémto příčině nebylo ani tvrzeno, ani dokázáno, že se uskutečnil v tomto případě. Nelze také schváliti právní názor odvolací stolice, že nejde o případ, v němž by mohlo dojíti ku soudnímu rozhodnutí, o němž se zmiňuje § 1 odstavce třetí těchže podmínek. Nárok dovolatele klienta na náhradu škody vůči dovolateli je tak samozřejmým, že by se zahájení zbytečné rozepře nedalo srovnati s dovolatelovými povinnostmi, jež má z pojišťovací smlouvy vůči žalované, zejména nedalo by se srovnati s předpisy §§ 1037 a 1038 obč. zák. Ani ustanovení Šu 4 písm. e) všeobecných podmínek pojišťovacích nemůže býti použito v tomto případě, neboť nejde o vlastní poplatky a útraty pojištěncovy, nýbrž jde, jak už bylo vyloženo, o útraty rozepře, příslušející dovolatelovu klientu, tedy o škodu, způsobenou dovolatelovým opomenutím třetí osobě. Proto dovolací soud, sdíleje správné, věci i zákonu vyhovující důvody rozsudku prvního soudu, uznal, že je dovolání důvodným a proto změnou napadeného obnovil správný rozsudek prvního soudu.

Čís. 5717.

Pokud nelze na základě ustanovení služební smlouvy statkového úředníka, již mu byl upraven plat dle zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n., přiznati mu nárok na nouzovou výpomoc dle zákona ze dne 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 2094/25.)